

Der er anslaaet et Overskud af 1,648,000 Kr., men Indtægterne paa §§ 2—8 ere beregnede til kun 61 Mill. Kr. Altsaa allerede det 2 Aar ældre Finansaaars Regnskab viser en Indtægt af 1 Mill. Kr. mere end det, der her er anslaaet. Hertil kommer endvidere, at Skatten er foreslaaet forhøjet med 3 Kr., hvilket, hvis det gennemføres, vil give en yderligere Stigning af $\frac{3}{4}$ Million, saaledes at vi, selv om vi alene gaa ud fra Indtægterne i 1895—96, ville kunne paaregne Overskuddet for det kommende Finansaar forøget til $3\frac{1}{4}$ Million. Men fremdeles ville Udgifterne sandsynligvis, saaledes som det plejer at være Tilfældet, vel blive noget reducerede ved Behandlingen her i Tinget. Paa §§ 11—26 ere Udgifterne anslaaede til $52\frac{1}{2}$ Mill. Kr., medens der for det løbende Finansaar er bevilget $51\frac{1}{2}$ Million, altsaa er der begæret 1 Mill. Kr. mere. Naar man tør antage, at der heri vil ske nogen Reduktion, kan man altsaa allerede paa Basis af disse Tal med Rimelighed vente, at ogsaa det kommende Finansaar tilsidst vil vise et lignende Overskud som det foregaaende og det nu løbende.

Over for denne meget beklagelige finansielle Stilling melder sig naturlig og uundgåelig det Spørgsmaal, hvad vi skulle gøre med disse Penge. Jeg er fuldt enig i de Betragtninger, som det ærede Medlem for Møen fremsatte angaaende det ganske uforstandige i paa nu at ophobe betydelige Midler i Statskassen. Der ligger allerede nu eller vil komme til at ligge den 31te Marts et Beløb af 8—10 Millioner Kroner, som meget vel kunde undværes. Spørgsmaalet om, hvad Pengene bør bruges til, kan maaste holde os større Vanskelighed. Jeg for mit Vedkommende vilde ikke finde det utiltalende at gaa den Vej, som ogsaa det ærede Medlem antydede, nemlig at foretage i alt Fald temporære Skattelettelser; hvor disse Skattelettelser hensigtsmæssigt skulde falde, er imidlertid et Spørgsmaal, som let kan give Anledning til Meningsforskjel. Det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) har i Gaar givet en Antydning af, hvad han i den Henseende kunde ønske, og der vil sandsynligvis komme mange andre Ønsker op. Jeg skal imidlertid ikke gaa nærmere ind herpaa, saa meget mindre som det jo antages, at der vil blive Lejlighed til at tage Spørgsmaalet om hele vort Skattesystem op til Behandling i Løbet af denne Samling. Det forekommer mig rettere indtil da at opsætte de Betragtninger over de enkelte Statters Retfærdighed og Hensigtsmæssighed, som der kunde være Anledning til. Selv om det ikke skulde lykkes

at naa til nogen Beslutning om varige Endringer i Skattesystemet ved de Forhandlingene, som maatte staa for Døren, vil det imidlertid være en naturlig Opgave for Finansudvalget at overveje, hvad der med det nu forhaandenværende Overskud hensigtsmæssigt lader sig gøre for at lette de Tryk paa Befolkningen, der i forfærdig Retning ere til Stede.

Med Hensyn til Enkelthederne paa Finansloven skal jeg ikke forøge det, jeg tør vistnok sige ret anselige, Antal, som er blevet fremdraget allerede i Gaar og i Dag. De fleste af disse Spørgsmaal ere nærmest henvendte til de paagældende Ministre, og i øvrigt bliver det jo Finansudvalgets Sag nærmere at beskæftige sig med dem. Der er kun to Punkter, som jeg ønsker at sige et Par Ord om, hvilke begge i Fjor vare Genstand for adskillig Debat her i Salen. Det ene er Berlingske Tidende. Det vil erindres, at hele Finansudvalget var enigt om at foreslaa den Ordning, at midlertidig kunde Privilegiet fornyes mod en Afgift. Om Afgiftens Størrelse var der nogen Meningsforskjel, idet et enkelt Medlem af Udvalget fandt, at den passende kunde sættes til 80,000 Kr., medens de andre Medlemmer enedes som et Kompromis om at foreslaa 40,000 Kr. Det lykkedes imidlertid ikke at gennemføre dette, idet den ærede Indenrigsminister satte sig bestemt derimod, og heller ikke lykkedes det os, trods vore Bestræbelser, at faa nogen som helst Oplysning om, hvorledes Ministeren tænkte sig Sagen ordnet. Det fremgaar imidlertid nu af Anmærningerne til Finanslovsforslaget, at Ministeren har truffet en Ordning, der saa vidt jeg kan se, i sit Princip netop er den, som Folketinget i Fjor anbefalede. Jeg kan for saa vidt ikke andet end lykønske den ærede Minister til, at hans fortsatte Overvejelser have ført ham til en rigtig Slutning, men jeg kan kun beklage, at han ikke har været i Stand til at naa dette Resultat noget tidligere, hvorved han vilde have sparet os adskillig Ulejlighed og unødigt Debat. Derimod vil der formodentlig, antager jeg, for Finansudvalget blive Anledning til at søge Oplysning om, paa hvilke Betragtninger Ministeren støtter sig, naar han har anset 20,000 Kr. for en mere passende Afgift end enten 40,000 eller 80,000 Kr., ligesom overhovedet til at faa nærmere Meddelelse om, paa hvilke Villkaar den midlertidige Forlængelse af Privilegiet er bleven tilstaaet. — Det andet Spørgsmaal, jeg vilde berøre, er Esbjerg-Routen. Det vil erindres, at der i Fjor stilledes et Forslag, som vandt Flertal her i Tinget, om at bevilge 2,300,000 Kr. til